

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

23. ŘÍJNA 2016

Z obsahu:

**V Mariině víře vidíme,
jak otevírat svoje srdce**
Promluva Svatého otce
Františka při mariánské
vigilii 8. října 2016 na
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Psal se rok 1683.
Před Vídní křesťané
hájili Evropu
(2 - dokončení)**
PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.
- strana 4 -

**Dlouhé čekání
v deštném pralese**
- strana 7 -

**Zpověď na kousku
březové kůry**
- strana 8 -

**Suma o darech
svatého Josefa (45)**
- strana 9 -

Modlitba Otče náš (3)
P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 10 -

Cestovní lístek do nebe
Bratr Claudio Canali
je pro mnohé dnes živým
důkazem Boží existence
- strana 11 -

**Kardinál Sarah:
Reforma reformy přijde**
- strana 13 -

V Mariině víře vidíme, jak otevírat svoje srdce

Promluva Svatého otce Františka při mariánské vigílii 8. října 2016 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry! Během této vigílie jsme si v Mariině doprovodu znovu přiblížili základní momenty Ježíšova života. Myslí i srdcem jsme se ocitli ve dnech naplnění Kristova poslání ve světě. *Zmrtvýchvstání* jako znamení nejzazší Otcovy lásky, která všechno přivádí k životu, a jako anticipace naší budoucnosti. *Nanebevstoupení* jako sdílení Otcovy slávy, v níž má i naše lidství privilegované místo. *Letnice* jako výraz poslání, které má církev v dějinách až do konce časů pod vedením Ducha Svatého. V posledních dvou tajemstvích jsme rozjímali o Panně Marii v *nebeské slávě*, o Tě, která je od prvních staletí vzývána jako Matka milosrdenství.

Modlitba růžence je z mnoha aspektů syntézou dějin Božího milosrdenství, které se přetvářejí v dějiny spásy pro ty, kdo se nechají utvářet milostí. Tajemství, která před námi vystupují, jsou konkrétní gesta, jež rozvíjejí Boží jednání ve vztahu k nám. Modlitbou a rozjímáním o životě Ježíše Krista znovu nazíráme jeho milosrdnou tvář, která jde všem vstříc v různých životních potřebách. Maria nás na této cestě provází, ukazuje Syna, který vyznačuje Otcovo milosrdenství. Ona je *Ho-degetria*, Matka, která provází na cestě, již jsme povoláni se ubírat, abychom byli pravými Ježíšovými učedníky. V každém růžencovém tajemství vnímáme její blízkost a rozjímáme o Ní jako o první

učednici jejího Syna, která plní Otcovu vůli (srov. Lk 8,19–21).

Modlitba růžence nás nevzdaluje životním starostem; naopak, žádá od nás, abychom se vtělili do dějin všech dnů a uměli tak chápat znamení Kristovy přítomnosti mezi námi. Pokaždé, když rozjímáme nějaký moment, nějaké tajemství Ježíšova života, jsme zváni rozpoznávat, jak Bůh vstupuje do našeho života, abychom Jej přijali a následovali. Objevujeme cestu, která nás přivádí k následování Krista ve službě bratřím. Přijetím a asimilací některých význačných bodů Ježíšova života se účastníme jeho evangelizačního díla, aby ve světě rostlo a šířilo se Boží království.

Pokračování na str. 6

Misijní neděle... Co pro nás tento den znamená? Měl by se stát výzvou k sebe-reflexi, jakým způsobem předávám radostnou zvěst o Božím království a vykoupení lidských duší Ježíšem Kristem. Misie totiž nejsou jen v zemích pro nás vzdálených, ale jsou všude kolem nás, v naší blízkosti. Určitě každý známe aspoň jednoho člověka, který v Trojjediného Boha a Ježíše jako Spasitele světa nevěří – a to už je pro nás příležitost k misii...

Abychom však načerpali sílu pro každodenní zvěstování evangelia na místě, na které nás Bůh postavil, je dobré povzbudit se i příklady „vzdálených“ misí, kde podmínky jsou obvykle mnohem horší, než jaké máme my. A přesto i zde lidé docházejí k obrácení a život ze svátosti je jim velice vzácný, odvažují se říci: až příkladně vzácný. Považme jen, kolik je to stálo úsilí a jaké to musí být smýšlení, když napíší chvíli před smrtí svoji zpověď a žádají svého duchovního otce, aby za spásu jejich duše odsloužil mši svatou! (str. 8) Tady platí Ježíšova slova: „Tvá víra tě zachránila.“ A jaká to touha po knězi vyjádřená očekáváním jeho příchodu do těžko dostupné vesnice v deštném pra-

Editorial

lese! (str. 7–8) Ačkoliv i zde se už projevuje „civilizace“, a to, žel, negativním způsobem. Jak vypráví misionář P. Shekelton, od doby, kdy do těchto oblastí pronikly satelitní přijímače, mnozí věřící ztrácejí zbožnost a důstojnost, už se nestarají o Boha. Nepřipomíná nám to trochu naši situaci v civilizované zemi? Je třeba stále prosit Boha, abychom měli dost síly nestát se otroky technických vymožeností a byli schopni správného rozlišování, co je ještě od Boha a co ne.

Bůh je připraven odpustit každému. Ale jen ten, kdo uzná svoji vinu, je schopen přijmout Boží milosrdenství se všemi důsledky, mezi něž patří i změna smýšlení a obnovení či nalezení lásky k Trojjedinému Bohu. Svědčí o tom v pozoruhodném příběhu svého obrácení také Claudio Canali. (str. 11–12) Na jeho životním osudu vidíme, že někdy stačí „prostá misie“, kupříkladu kostelnice, a to třeba jen odkázáním na někoho, kdo by mohl tomu druhému v jeho hledání smyslu života a pravdy pomoci. Jednoduchým úkonem či prostým svědectvím životního postoje tak můžeme

vykonávat jedno ze základních poslání křesťana – předávat svoji víru dále. Tak se stáváme misionáři dneška, kteří ukazují na přítomnost Boha i v tomto hlučném a zmateném světě.

Důležité je, abychom sami uvnitř hořeli pro Ježíše. Dovolíme-li jeho přítomnost v našem životě, zapálí v nás oheň své lásky. Vynikající vzory máme v Panně Marii a v jejím snoubenci svatém Josefu (str. 9). A chceme-li otestovat svoji lásku k Bohu, svoji víru a důvěru v něho, pak stačí poctivě zpytovat každý den své svědomí a ptát se, zda a jak přijímáme Boží vůli – to je totiž zkušební kamen naší víry, naděje a lásky vůči Bohu. (str. 10–11) A budeme-li opravdu upřímní a poctiví, budeme zřejmě spolu s celníkem volat: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ Uvědomit si vlastní hříšnost je totiž nezbytné pro spásu naší duše, o kterou usilujeme především.

Prosme tedy stále Pannu Marii, Útočiště hříšníků a Královnu misí, aby nám pomáhala v boji za spásu naší duše a v předávání víry, kterou jsme od Trojjediného Boha přijali i k dobru našich bratří. Kéž nás ochrání i od všech fyzických útoků, jež se kvůli víře dějí! S její pomocí jistě zvítězíme!

Daniel Dehner

Kolik nemocných se potkalo s Ježíšem na jeho cestách od místa k místu! Vyhledali ho, aby si od něho vyprosili uzdravení z nejrůznějších neduhů. Dnes však Pán obrací tvou pozornost k nemoci, se kterou za ním nikdo nepřichází, ačkoliv je tak velice rozšířená. Je to totiž nemoc zákeřnější než jiné choroby, protože postižení žijí v přesvědčení, že se těší mnohem lepšímu zdraví než všichni ostatní. Je to nemoc zaslepeného sebeklamu, který je v rozporu se spravedlností i s láskou k Bohu a bližním. Nespoléhej na to, že tebe se to netýká. Právě naopak, pros Ducha Svátého jako nikdy předtím o dar otevřenosti a pravého poznání a přečti si s velkou pozorností Ježíšovo podobenství.

Nemoc, o které je řeč, vidíš na farizejovi, který hrdě kráčí chrámem, až stane před oltářem. Přišel říct Bohu, jak velice je spokojený sám se sebou. Ve své soběstačnosti ani neví, oč by měl prosit, jen děkuje za své samolibé uspokojení, že není takový jako ostatní lidé.

Možná, že bys chtěl v této chvíli Bohu poděkovat, že nejsi takový jako tento farizej. Kdyby ses však podíval pozorněji, snad bys poznal, že ten, kdo takto mluví k Bohu před oltářem, není nikdo jiný, než ty sám. Přijmi tuto příležitost dívat se jednou na sebe tak, jak jsi zvyklý dívat se na druhé. To je jediný způsob, jak můžeš zjistit, zda tě nenahloďává choroba samolibosti. Je to sklon posuzovat druhé tak, že je srovnáváš sám se sebou, a přitom právě o to opíráš své vlastní hodnocení.

Ospravedlnění nespočívá v tom, že máš sám ze sebe dobrý pocit. Radost, která buduje na sebelásce, je více než opojná. Uvede tě snadno do klamného snu, jako bys všechno to, k čemu ses v okamžiku svého pomíjivého nadšení rozhodl, již doopravdy uskutečnil. Vidíš se předčasně tam, kam jsi ve skutečnosti teprve sotva vykročil. A i když poctivě vykročíš, nesmíš zapomínat: čím větší se ti zdá úsek, který jsi už podle svého zdání na cestě k dokonalosti urazil, tím menší je ve srovnání s tím, co ještě zbývá ujit.

Skutečnou a trvalou radostí tě může obdařit jen pravda, poznaná a přiznaná. Tvůj dobrý pocit tě neospravedlňuje. Ten se může dostavit, až budeš ospravedlněn, protože se ti dostalo odpuštění.

Pravda a spravedlnost

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Kdo se povyšuje, bude ponížěn.

Tato farizejská nemoc není pokusem vlašných a průměrných věřících. Je to spíše léčka pro ty, kteří sami sebe řadí k těm lepším, až vzorným katolíkům. Čím delší je tvůj seznam, co záslužného jsi už udělal a stále ještě děláš, tím méně místa ti zbývá na výčet toho, co jsi udělat měl a neudělal, o tom, co jsi vůbec udělat neměl, ani nemluvě. Možná se ti zdá, že si nejsi vědom ničeho, co by sis měl zvláště vyčítat, ale pozor! Není to proto, že pohled tvé sebelásky, unavený tím, jak důkladně zkoumá na dálku slabosti a špatnosti těch druhých, při pohledu zblízka na sebe sama je pojednou tak tupozraký, že není schopen rozlišit, kolik nedobrého a bezcenného je přímo ve tvém vlastním srdci?

I to, čím jsi byl skutečně obdarován, se může pro tebe stát svůdnou příležitostí shlížet se sám v sobě. Nezakládáš si na tom, že jsi křesťanem mezi tolika nezabohy? Měla by tě naplňovat spíše bázeň, že neumíš náležitě nakládat s nezaslouženým darem křtu. Imponuje ti, že jsi ve vybraném společenství a druzí k němu nepatří? Zamysli se, zda ti nevyhovuje tato společnost právě proto, že ti to lichotí. Necítíš se nadřazen nad jiné pro své znalosti? Poznáš to podle toho, že jejich otázky v tobě probouzejí netrpělivý údiv nad jejich neznalostí, takže odpovídáš způsobem, který je spíše ponižuje, než obohacuje. Zakládáš si na tom, že sis uložil pobožnosti a modlitby, které druzí nekonají? Možná právě proto ztrácejí na ceně. Můžeš si vypočítávat všechny své přednosti, ale jsi ochoten připustit, že Bůh to všechno může pokládat za *nic a za prázdnotu*⁽¹⁾? Kterou z tvých předností a zásluh se mohl pochlubit odsouzenec, kterého ukřižovali spolu s Ježíšem? A stačila jedna jeho věta: „*Pane, vzpomeň si na mne...*“⁽²⁾, aby mu dal Pán přednost přede všemi a slíbil mu, co ještě nikomu neslíbil. Není to vlastně totéž, co přednáší Bohu docela v zadu celník, který se *ani neodvažuje pozvednout oči k nebi* a jen se pokorně modlí: „*Bože, smi-*

Liturgická čtení

**1. čtení – Sir 35,15b–17.20–22a
(řec. 12–14.16–18)**

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestrání nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tiseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.16–18

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem si uchoval. Teď už mě jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezaostal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy.

Dokončení na str. 15

luj se nade mnou“? U Boha neplatí stranictví. Kdo mu slouží z celého srdce, ten je Bohu milý.

Nespoléhej na to, že budeš moci jednou Pánu dokazovat, kolik bylo těch, kteří se s tebou nemohli ani srovnávat. Čím více jich bylo, tím více můžeš mít proti sobě žalobců, pokud jsi jimi třeba jen ve skrytu srdce pohrdal tím, žes pěstoval svoji nadřazenost. Ve skutečnosti nemáš vůbec nikoho, nad koho by ses mohl vyvyšovat. I ten nejposlednější z posledních může mít při všech svých záporech jednu rozhodující přednost: jasné přiznání, že vůbec žádnou přednost nemá, a tak jen v upřímnosti svého srdce prosí: *Bože, smiluj se nade mnou hříšným, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království.*

Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce. Ať to slyší pokorní a radují se.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Iz 40,17; ⁽²⁾ Lk 23,42; ⁽³⁾ Ž 34,3

ROZŠÍŘENÍ ODPUSTKOVÉHO ČASU

**Žádost kardinála Duky
Apoštolské penitenciárii
Prot. N. 79/12/I**

Nejdůstojnější otče,

Dominik kard. Duka, OP, arcibiskup pražský a předseda České biskupské konference, v synovské úctě a náležitě poslušnosti pokorně se obrací na Tvou Svatost rovněž ve jménu svých spolubratří českých a moravských biskupů, kteří se shromáždili na podzimním zasedání v r. 2011, jakož i jménem všeho kléru a všech věřících, kteří jsou svěřeni do jejich péče. V pokoře tedy prosí, aby se v hranicích jejich národní působnosti zbožná návštěva hřbitovů, spojená s plnomocnými odpustky pro duše v očistci, pro větší dobro věřících, mohla uskutečnit každý rok již od 25. října, přičemž zůstává v platnosti vše, co je uvedeno v Předpisech o povolování odpustků č. 29, § 1, 1.

* * *

ODPOVĚĎ APOŠTOLSKÉ PENITENCIÁRIE DNE 8. ŘÍJNA 2012

Apoštolská penitenciárie, z moci, která jí byla Nejvyšším veleknězem zvláště udělena, ochotně laskavě vyhověla předložené prosbě, pro větší dobro věřících, kteří ze závažného důvodu nebudou moci navštívit hřbitov ve dnech uvedených ve výše zmíněných Předpisech o povolování odpustků.

Toto bude platit po dobu sedmi let. Tomuto rozhodnutí ať se nikdo nestaví na odpor.

Z pověření Jeho Eminence

CHRISTOPHORUS NYKIEL
Regent

Ioannes Maria Gervais
Ad. a Stud.

Psal se rok 1683. Před Vídní křesťané hájili Evropu (2 – dokončení) 333 let od záchrany Evropy před islámem

Stísnění za ničenými hradbami, ve městě s menšími se zásobami a přibývajících mrtvými a raněnými, křesťané ve Vídni během léta 1683 brali vedle meče ocelového do rukou meč duchovní: svatý růženec. Podobně jako mnohokrát předtím i potom si katolíci vyprosili vítězství skrze upřímnou modlitbu růžence a odevzdání se do ochrany Matky Boží bez poskvrny počaté. Z růžencových tajemství čerpali duchovní sílu nejen obležení Vídeňané. V modlitbě svatého růžence byl se svými těžce zkoušenými poddanými spojen i římsko-německý císař a český král Leopold I. Během obléhání se dennodenně modlil veřejně růženec. Karmelitáni v kostele Panny Marie Vítězné v Římě vedli patnáctidenní růžencovou nověnu.

Do hry zásadním způsobem v tuto dobu vstoupil nový hráč, Polsko. Sami Poláci měli dostatek zkušeností z protitureckých bojů. Polští husaři s Osmany a Tatary nescetněkrát zkřížili meče při obraně jižních částí polské monarchie. Prakticky neustále sváděli boje s muslimy v oblasti dnešní Ukrajiny, která byla součástí Polského království. Permanentní zatlačování islámu bylo fakticky běžnou součástí

politiky polského dvora. Přitom principy stavovské monarchie, kdy při důležitých rozhodnutích byla na sněmu požadována jednomyslnost, podvazovaly mnohdy politicko-vojenskou akceschopnost země.

Není jisté náhodou, že polský král Jan III. Sobieski, který s armádou přispěchal Vídni na pomoc, se rovněž opíral o svatý růženec jako o mocnou duchovní zbraň. Vždy jej měl při sobě. Předtím, než nastoupil cestu do Vídně, vypravil se do Čenstochové prosit o pomoc Madonu Čenstochovskou. V Divotvůrkyni, Immaculatu, Vítězkyni nad ďáblem a jeho pozemskými sluhy skládal veškerou svoji naději. Před rozhodující bitvou osobně ministroval papežskému vyslanci, blahoslavenému kapucínovi Markovi z Aviana, při mši svaté na vrchu Kahlenberg u Vídně, který byl známý velkým počtem katolických kostelů a kaplí. Mše svatá před bitvou v noci na 12. září 1683 se však konala již na ruinách těchto křesťanských svatyní, neboť Turci je předtím v protikřesťanské zášti vypálili a rozbořili. Blahoslavený Marek z Aviana dokázal svými kázáními vzbudit ve vojácích nadšení pro boj za svatou víru a svobodu křesťanské vlasti. Díky svým zásluhám při osvobození metropole se mu dostalo titulu Zachránce Vídně či Strážný duch Rakouska. Z lidského hlediska se jevílo nemožné trvale zvítězit nad tureckou záplavou, ne-li ji přímo zatlačit zpět na Balkán a mimo Evropu. Tento vyšší, nadpřirozený motiv k (možná ztracenému) boji dodávala knížatům i lidu katolická církev. Rytířské zásady vzrostlé z katolické kultury velely jít do boje i proti pohanské přesile, v sázce bylo dědictví otců, víra, vlast, svoboda evropských národů zbudovaná na základech svatého evangelia. Navíc katolická církev důrazně a pod sankcemi vyzývala k brannému odporu proti islámské agresi. Otvírat brány islámu si dovolili jen zrádci a poturčenci. Opovrhování byli uherští vojáci ambiciózního Imricha Tökölyho, kteří bojovali na turecké straně.

Jan III. Sobieski

Spojené říšskoněmecké, habsburské a polské armády o síle 70 000 vojáků přispěchaly krvácející Vídni na pomoc. S radostí obránci metropole přivítali světelné rakety, kterými jim v noci ze 6. na 7. září 1683 osvoboditelé dali z vrchu Kahlenberg znamení, že křesťanská vojska postoupila k severnímu cípu Vídeňského lesa a chystají se k boji. Před rozhodující bitvou přistupovali vojáci po vzoru Jana III. Sobieského ke svatému přijímání. Nacházeli posilu ve svátostném Kristu.

Velitelem křesťanských vojsk, jež měla přinést Vídni svobodu, se stal Jan III. Sobieski, jehož polské síly byly umístěny na pravém křídle. Na tomto nejdůležitějším úseku fronty polská těžká jízda plnila zároveň úlohu obránce boku spojeneckých vojsk. Předchozí vytrvalé deště promáčely terén, kterým Poláci směřovali. Sestup z Kahlenbergu byl tedy pro jízdu problematický. Navíc členitá krajina plná údolí a vinic nabízela nepříteli příhodný prostor pro zpomalení křesťanského útoku.

Levé křídlo u Leopoldsbergu vyplňovali císařští pod vedením Karla V. Lotrinského, Ludvíka Viléma Bádenského a prince Evžena Savojského, budoucího věhlasného vojévůdce ve službách Habsburků a obávaného turkobijce. Střed útočících voň tvořily saské oddíly, v jejichž čele stál kurfiřt Jan Jiří III. Saský, spolu s nimi postupovali Bavoři a Švábové.

Pod hrdými křesťanskými prapory svých zemí vyjeli 12. září 1683 o páté hodině ranní křesťané z Kahlenbergu proti Turkům. Ukázalo se, jakou chybu Turci učinili, když v přehnané sebedůvěře tento vrch neobsadili. Trubky evropské armády oznamovaly brzkou porážku opovážlivých pohanů. Dalším strategickým omylem Kary Mustafy bylo, že v neotřesitelné důvěře ve vítězství tureckých zbraní nezajistil tyl své armády vnitřním opevněním. Vůdce tureckého útoku nedbal ani na rady svých vojenských expertů a velel rozdělit turecké vojsko na dvě části. Útočné oddíly se měly nadále s co největším úsilím snažit dobýt město. Druhá část vojska se přeskupila v obrannou linii v prostoru od Kahlenbergu po Mariabrunn.

Císařské voje na levém křídle zatlačily Turky zpátky do druhé obranné linie. Také říšské jednotky na středu bitevní linie se pustily do tuhého boje. Turecké pozice se otráslaly a Osmané ustupovali. Zvrat

Blahoslavený Marek z Aviana slouží mši sv. před závěrečnou bitvou o Vídeň

přineslo odpoledne. Tehdy – v jednu hodinu po poledni – polské jezdecko, dělostřelci i pěší překonali přírodní překážky vyvstale kvůli předchozím prudkým deštům a zapojili se plně do útoku. Zpoždění bylo způsobeno nejen počasím, ale také kopcovitým terénem, kterým se museli Sobieského muži dostat do svého nástupního prostoru na bojišti. Nepřehledný terén dvakrát znemožnil útok polské kavalerie, kterou přijeli posílit dragouni a kyrysníci říšských sborů.

Křesťanské velení původně počítalo s několikadenní bitvou. Průlom v turecké obraně byl však natolik úspěšný, že zvrátil původní záměr na přerušení boje. Evropané dostali příležitost a nesměli zaváhat. Karel V. Lotrinský obešel Tur-

Blahoslavený Marek z Aviana, duchovní vůdce protitureckého osvobozovacího boje

ky a hnal je doprostřed bojiště. Ve stejný okamžik polská těžká jízda prolomila levé křídlo turecké linie, jež se tímto zhroutil.

Po zavržení myšlenky bojovat na život a na smrt turecký velitel paša Kara Mustafa utekl z bojiště. Smrti však neunikl. Za prohrané tažení a bitvu jej sultán Mehmed IV. nechal veřejně uskrtit. Za velkovezírem se obracely turecké houfy, které pochopily, že bitva je ztracena. Zatímco Turci bezhlavě prchali od Vídně, janičáři se stále pokoušeli město dobýt. Pokud by je dobyli, mohli zde nalézt obranu proti křesťanskému vítězi, jenž mezitím ovládl okolí metropole. Povzbuzeny vítězstvím spojenců vedených polským králem, vyrazily v 17 hodin vídeňské jednotky Skotskou branou na janičáře. Oddíly, které z vyčerpané Vídně vyslal její raněný velitel Ernst Rüdiger hrabě Starhemberg, se s radostí spojily se dvěma pluky císařských dragounů, v jejichž čele byl jeden z císařských velitelů, markrabě Ludvík Vilém Bádenský.

Ve vídeňské čtvrti Währing, na území dnešního Türkenschanzparku, se udála nejdůležitější bitva, v níž hlavní úlohu sehrála polská královská kavalerie. Právě Jan III. Sobieski vstoupil jako první do stanu uprchnuvšího Kary Mustafy. Do rukou vítězů padlo množství pokladů a cenností, 300 děl a bezpočet dalších zbraní a na 20 000 velbloudů.

Křesťanští spojenci ztratili 2 000 bojovníků (Turků padlo 10 000). Ke křesťanským obětem je nutno přičíst zajatce, které Turci nelítostně pozabíjeli před svým útekem. Křesťanský lid zaplatil smutnou daň i po bitvě. Pohanští Osmané odvěkli do otroctví 6 000 mužů, 11 000 žen, 14 000 děvčat a další tisíce dětí z rakouských zemí.

Jan III. Sobieski po vstupu do Vídně a po prohlídce rozbořeného města prohlásil, že habsburská metropole by se bez spojenecké pomoci vydržela bránit nanejvýš pět dní. Zkása byla katastrofální. Zpustošeny byly obytné čtvrti a císařský hrad byl úplně rozstřílen.

Ponižená, avšak svobodná Vídeň se stala symbolem vítězství svatého kříže nad půlměsícem. Triumfem v roce 1683 nastal zlom v dosavadním potýkání se s osmanským vetřelcem, kdy křesťané přešli z obrany do protiútoku a habsburská vojska nastoupila soustředěnou mnohaletou

válečnou kampaň s cílem vypudit Turky z Uher a Balkánu. Z defenzivy se Turci už nedostali, jejich expanze západním směrem skončila. Velká turecká válka byla ukončena až mírem uzavřeným roku 1699 ve Sremských Karlovcích mezi Osmanskou říší a Svatou ligou, aliancí většiny evropských mocností. Ačkoliv panství Turků trvalo ještě dlouho na Balkáně a osvobozovací války se vedly až do 19. století, osmanská moc postupně upadala. Kladnou stránkou krvavého konfliktu dvou odlišných světů byl fakt, že proti fatálnímu nebezpečí postupovaly společně vojensky a politicky katolické, protestantské i pravoslavné státy, jež spolu jinak nezřídka válčily, nebo si nepřátelsky konkurovaly. Definitivní hrozba nadvlády půlměsíce si vynutila vojenskou jednotu evropských států s rozdílným náboženstvím a politickými cíli. Brutalita tureckého postupu dočasně zahladila regionální spory evropských hráčů, případně jejich konfesní rozdíly.

S Ježíšovým jménem na rtech, pod svými státními prapory se proti litému agresorovi v Vídni roku 1683 rozjeli evropští rytíři vedení udatným Janem III. Sobieským s jedinou myšlenkou: osvobodit město a zem a znovu nastolit vládu Kristova náboženství a svatého kříže. Své životy přinesli tito křížáci 17. století v oběť, aby přežila křesťanská kultura a evropské národy. Díky nim jsme my, Středoevropané, nenásledovali osud balkánských národů, které na dlouhá léta upadly pod turecké jho. Vyznavači půlměsíce byli přesvěd-

čení, že rozdělený křesťanský svět padne a přijme islám. Vojenská převaha muslimských Turků však nebyla v důsledku to nejdůležitější. Faktorem určujícím výsledek bitvy o Vídeň byla Boží milost, modlitby lidu a osobní heroismus křesťanských obránců.

Vnímavý čtenář, který pod dojmem slavného jubilea obrací svou pozornost k vídeňským hrdinům, je upoután opravdovostí jejich myšlení a konání. Z věčnosti k nám zdvihají vavrový prst: Neopust' církev ani vlast! Ne-dbej přesily nepřátele! Neustupuj ze svého práva! Braň svaté náboženství, rodinu a vlast – dědictví otců, Bohem svěřené! Rytíři, lancknechtí a mniši od Vídně si nepřejí strnulou pietu u svých pomníků, nýbrž aby je současní Evropané následovali duchem i skutkem. Boží slávu a lidskou úctu hrdinným obráncům Vídně z roku 1683!

Christus vincit! Christus regnat!
Christus imperat!

V Mariině víře vidíme, jak otevírat svoje srdce – dokončení promluvy Svatého otce ze str. 2

Jsme učedníci, ale také misionáři a nositeli Krista tam, kde chce, abychom byli přítomni. Nemáme proto v sobě uzavírat dar jeho přítomnosti. Jsme naopak povoláni sdílet se všemi jeho lásku, jeho jemnocit, jeho dobrotu a milosrdenství. Radost z tohoto sdílení se nezastaví před ničím, protože přináší zvěst osvobození a spásy.

Maria nám umožňuje chápat, co znamená být Kristovými učedníky. Ona byla od věků určena být Matkou, naučila se, jak se stávat učednicí. Jejím prvním činem bylo zaujetí postoje *naslouchání* Bohu. Byla poslušna andělovi zvěstování a otevřela svoje srdce, aby přijala tajemství božského mateřství. Následovala Ježíše nasloucháním všemu, co řekl (srov. Mk 3,31-35); všechno uchovávala ve svém srdci (srov. Lk 2,19) a stala se živou pamětí znamení, která vykonal Syn Boží, aby v nás vzbudil víru.

Nestačí však pouze naslouchat. To je zajisté první krok, ale naslouchání musí být převedeno na konkrétní skutky. Učedník totiž dává svůj život do služeb evangelia. Proto se Panna Maria okamžitě vydala za Alžbětou, aby jí pomáhala během jejího těhotenství (srov. Lk 1,39-56). V Betlémě porodila Božího Syna (srov. Lk 2,1-7); v Káně se postarala o mladé manžele (srov. Jan 2,1-11); na Golgotě neustoupila před bolestí, ale zůstala pod Ježíšovým křížem a z jeho vůle se stala Matkou církve (srov. Jan 19,25-27); po zmrtychvstání povzbuzovala apoštoly shromážděné ve večeradle v očekávání Ducha Svatého, který je přetvořil v odvažné svědky evangelia (srov. Sk 1,14). Maria celým svým životem uskutečňovala to, co má konat církev na Kristovu trvalou památku. V Mariině víře vidíme, jak otevírat svoje srdce, abychom byli poslušní Boha; v jejím sebezapření objevu-

jeme, jak máme být pozorní k potřebám druhých; v jejich slzách nacházíme sílu, jak těšit ty, kteří prožívají bolest. V každém z těchto momentů vyjadřuje Maria bohatství božského milosrdenství, které jde vstříc každému v každodenních potřebách. Prosme tento večer naši něžnou nebeskou Matku nejstarší modlitbou, kterou se k Ní obraceli křesťané zejména ve chvílích těžkostí a mučednictví. Prosme Ji v jistotě, že nám pomůže svým mateřským milosrdenstvím, aby Ona, „slavná a požehnaná“, byla ochranou, pomocí a požehnáním v každém dni našeho života: „*Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko. Neodmítej naše prosby v našich potřebách, ale ode všeho nebezpečí vysvobod' nás vždycky, Panno slavná a požehnaná.*“

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Dlouhé čekání v deštném pralese

„Pravdou je, že jsem od malička chtěl být hasičem,“ vzpomíná P. Peter Shekelton (45 let) z Anglie. „Tato představa mě fascinovala. Když se však ve vzpomínkách vracím zpět, měl jsem také touhu stát se knězem.“ Ve svém životě měl mít P. Peter Shekelton obojí povolání. Jako 21letý hasič v roce 1991 v přeplněné londýnské Westminsterské katedrále vyslechl ohnivě kázání zakladatele organizace *Kirche in Not*. P. Werenfried van Straaten mimo jiné vyřkl také tato slova: „Obětoval bych celou peněžní sbírku, kdyby jeden mladý muž mezi vámi byl ochoten dát svůj život do služby Boží a jako jeho kněz zvěstoval Boží království!“ Tehdy si Peter Shekelton mimoděk pomyslel: „Ten mladý muž jsem já!“

Mnozí z těch, kterým P. Petr Shekelton posloužil svátostmi, zemřeli o den později

A tak se Peter Shekelton stal knězem a v roce 2001 započal své misijní působení jako misionář především mezi mladými ve slumech (ubohé chudinské čtvrti) se špatnou pověstí v São Paulo v Brazílii, nazývaných „favelas“. Mladým lidem bez perspektivy, často zapleteným do kriminality, prostituce a drog, přinesl poselství plné naděje: „Bůh si každého z vás váží a každého miluje. Váš život má smysl, protože Ježíš má s vámi plán.“ A mnozí z mladých se otevřeli Boží milosti!

Když P. Shekelton dva roky nato, v létě 2003, poprvé vyrazil na dobrodružnou misijní cestu do okolí Amazonky, jako pomocníky pro pastorační práci měl s sebou několik mladých mužů. Z města Itacoatiara se plavili deset hodin na člunu k vesnicím ležícím u řeky Arari, která je příto-

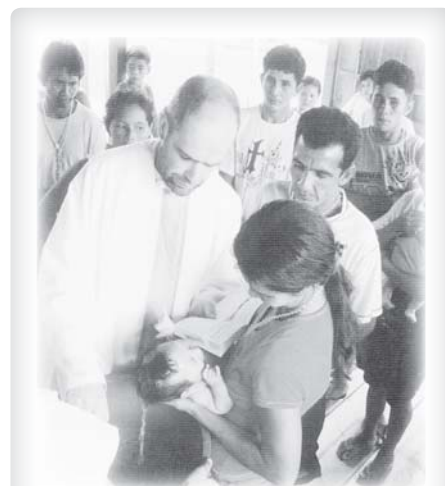
kem Amazonky. V mnoha těchto pobřežních vesnicích žili indiáni, kteří sice byli katolíky, avšak už roky neviděli žádného kněze. Na jednom místě nedaleko jezera Cançari nebyla sloužena mše svatá již pět let, dokud nepřišel P. Shekelton! Radost obyvatel byla obrovská.

Od té doby se kněz vydával spolu se svými mladými pomocníky rok co rok na 3000 km dlouhou cestu k řece Arari, kde věřící ve více než třiceti vesnicích toužebně čekali příjezd anglického misionáře. On sám vypráví o očividném faktu, kterého si všiml během druhé misijní cesty a potom na dalších opakovaně znova: „Když po roce opět přicházím do těchto vesnic, dozvídám se, že mnozí věřící, jimž jsem posledně posloužil svátostmi, jsou mrtví, někteří zemřeli den po udělení svátosti. Vypadá to, jako by se smrti čekali, dokud nebudou moci přijmout svátosti.“ Zdálo se, jako by tito lidé v džungli odříznuté od světa nechtěli odejít na věčnost bez Ježíše. Týkalo se to i mnohých dětí, kterým misionář rok předtím udělil svátost křtu. Ale tento misionář neprovázel svátostmi pouze umírající lidi v oblasti řeky Arari. Díky jeho duchovnímu vedení se ukázaly trvalé duchovní plody i mezi mládeží ze slumů v São Paulo: V průběhu osmi let chtělo být dvacet z těchto mladých lidí nejen pastoračními pomocníky na pár týdnů během letní misie, ale dokonce se sami chtěli stát kněžími! Je to o to významnější, v Brazílii, v zemi, která je téměř tak velká jako celá Evropa, je ve velkých oblastech pralesa potřeba mnoho misionářů.

Mladí ze slumů v São Paulo pomáhají během letní misie. Z nich se pak rodí nová kněžská povolání.

V nejvzdálenější severovýchodní části Brazílie leží diecéze São Gabriel da Cachoeira. Rozlohou je obrovská, má téměř 287 000 km²; je skoro tak velká jako Itálie, ale je jen řídko osídlená, má 95 000 obyvatel. Téměř všichni obyvatelé jsou kato-

P. Peter Shekelton v roce 2001 započal své misijní působení v chudinských čtvrtích nazývaných „favelas“ v São Paulo (Brazílie)

líci. Mnozí domorodci ve vesnicích podél řek toužebně čekali na kněze více než deset let. Když se o tom doslechl P. Shekelton, prosil o přeložení do této tzv. „diecéze vodopádů“. Staří lidé z této diecéze velmi toužili po tom, aby „mohli v pokoji zemřít“ – tak sami vyjádřili svoji touhu po pomazání nemocných, případně po posledním pomazání.

„V lednu 2012 jsem dorazil do své nové farnosti, jež je zasvěcena Neposkvrněné. Svoji rozlohou 123 000 km² je největší farností diecéze a asi i největší na světě. Její sídlo je sice v městě Barcelos s 25 000 obyvateli, ale k farnosti patří dalších 45 malých, těžko dostupných míst na březích řeky Rio Negro a u dalších přítoků Amazonky. Přitom k nejvzdálenějším domorodým sídlům trvá cesta člunem tři až čtyři dny.“

V Barcelos se P. Shekelton věnuje, podobně jako předtím v městě São Paulo, především mladým lidem (jejich počet zde rychle roste), kteří se v chudém prostředí, kde je rozšířena kriminalita, uchylují k drogám a prostituci, a mnozí

často pomýšlejí na sebevraždu. Pastorační úspěch P. Shekeltona v této oblasti je překvapující!

O své dobrodružné farní misií v amazonském pralese vypráví on sám: „Chudí indiáni žijí z lovu ryb a zvěřiny a z pěstování zeleniny. Jejich dopravním prostředkem je kánoe, velké vzdálenosti jsou pro ně obrovskou výzvou. Já sám jsem začal svoje farní působení se starým člunem, dokud jsem nedostal nový. (...) Na cestě do vzdálených osad podél řek je mnoho peřejí, nebezpečných proudů, pod vodou skrytých skal a nánosů písku. Kromě toho je zde člověk vystaven silným bouřkám a pražícímu slunci a mnoha nebezpečím číhajícím ve vodě, protože v řekách je mnoho krokodýlů, piraní a hadů. V noci je potřeba roztáhnout houpací síť a spát venku. Tim se ale stáváte relativně snadnou kořistí pro komáry, kteří přenášejí malárii a jiné nakažlivé nemoci. I přesto se často vracím šťastný z těchto misijních cest, protože jsem dělal to, o čem jsem přesvědčen, že je mojí kněžskou povinností. Avšak je zde i něco, co mě zarmucuje, a to je bezbožnost mnohých lidí. Od doby, kdy pronikly satelitní přijímače i do těch nejvzdálenějších oblastí, ... mnozí věřící ztrácejí zbožnost a důstojnost, jsou naváděni a vedeni k tomu, že touží po nereálném, vysněném životě, který nemá vůbec nic společného se skutečností. Toto všechno vedlo k tomu, že mnozí lidé se už více nestarají o Boha a mnohé kaple tu jsou opuštěné anebo přinejmenším ve špatném stavu. Navzdory tomu pevně věřím, že toto je moje misie a že církev zde musí být i nadále přítomná.“

A tak P. Shekelton nepřestává hledat ty, kteří jsou mu svěření, aby jim společnou modlitbou a katechezí zprostředkoval novou radost a odvahu víry a dodával vždy novou důvěru. Tu potřebují především v hodině smrti. A tak patří k největším radostem kněze a misionáře to, že vysluhování svátostí může domorodce dobře připravit na cestu do věčnosti. „Budu to dělat, když Bůh chce, ještě mnoho let. Svátá Terezie od Dítěte Ježíše nám přece dala důležitou radu: »Musíme zasít dobré semeno a nebýt ustaraní, zda vyklíčí, nebo ne.«“

*Zdroj: Kirche in Not
Z Vítazstvo Srdca 106/2015 přeložil -dd-*

Zpověď na kousku březové kůry

Zkušenosti dvou misionářů z jejich působení mezi indiány v lesních oblastech Kanady a rovněž u indiánů na břehu Amazonky v Brazílii nám podávají důkaz o tom, jak důležitou roli sehrávají svátosti v životě křesťana. Zvláště v poslední hodině života jsou pro umírající jejich duchovními průvodci.

Každého horlivého misionáře trápí skutečnost, že nemůže být přítomen u všech věřících v jejich poslední, rozhodující hodině života. Pastorační péči o umírající ztěžují extrémně velké vzdálenosti na misijním území, když tam působí jen jeden katolický kněz. A právě umírající by si knězovy pomoci a přítomnosti při umírání nejvíce vážili, zvláště pokud měli velkou úctu ke svátostem a horlivě je přijímali.

O tom vypráví jeden misionář z Kanady, z této obrovské země plné lesů, jezer a prérií, kde francouzští jezuité jako sv. Jan de Brébeuf a sv. Izák Jogues už v 17. století působili mezi indiánskými kmeny Hurónů a Irokézů.

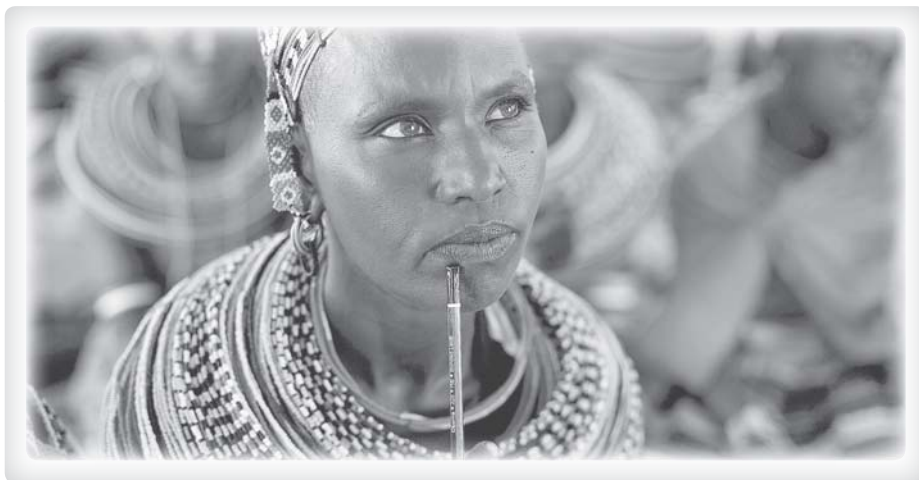
„Poslední zimu,“ vypráví, „trpěli indiáni hladem a hubily je nakažlivé nemoci. Během jedné z mých misijních cest, které, žel, mohu podnikat jen velmi zřídka, jsem jednou našel ve stanu jedenáct mrtvol zmrzlých lidí, jejichž těla při teplotě mínus 40 stupňů ležela úplně ztuhlá na rohožce. Když jsem k nim přišel blíže, abych se za ně pomodlil, spatřil jsem – ke svému velkému překvapení, že každý z nich má v ruce kousek březové kůry, která v této severské zemi slouží jako papír. V první chvíli mi proběhlo myšlenka hrozná podezření, pomyslel jsem si, že se vrátili k pověrám svého kmene. Obával jsem se totiž, že ve své velké nouzi a v důsledku

mé dlouhé nepřítomnosti opět začali věřit léčitelům, který vyvolával duchy.

Jeden kousek kůry jsem vzal do ruky. Bylo tam napsáno: »Následující řádky může číst jen náš duchovní otec.« Byla to zpověď! Když moji dobří indiáni cítili, že se blíží jejich konec a nemohli se vyzpovídat, svěřili své hříchy kousku březové kůry. Jak to ale každý z nich udělal? Byli to oni sami, kdo na smrt vysílenou rukou napsali tato slova, nebo jim pomohl někdo, komu důvěřovali? Nevím. Všechny zpovědi končily téměř stejnou prosbou: »Prosím tě, můj otče, abys za mne, za spásu mé duše odsloužil jednu mši svatou. Jako poděkování za tuto službu ti zanechávám ... bobří kožešinu ... kožešinu z kuny ... moji pěknou sekeru.«

Když jsem četl jejich svědectví víry a závět diktovanou srdcem, měl jsem slzy v očích. Ó, tyto milé, velké děti! Oni ode mne slyšeli, že pokud nemají blízko kněze, pro odpuštění hříchů stačí upřímná a dokonalá lítost nad vlastními hříchy, spojená s touhou přijmout svátost smíření. Tak chtěli před Bohem, svým svědomím a před knězem i písemně dokázat, že zemřeli vědomi si této skutečnosti.“

*Pramen: Regionální katolické noviny
Sonntagsblatt für Steiermark,
1. ročník, 7. října 1945
Z Vítazstvo Srdca 106/2015 přeložil -dd-*

Suma o darech svatého Josefa (45)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola XIII: Dar nevyhovitelné radosti, z které se těšil Josef kvůli přebývání s Kristem a svatou Pannou

Je velkou radostí člověka vidět u sebe dítě, které zplodil, a spolu s ním rozprávět a přebývat, a to nejprve proto, že se v jeho dítěti jistým způsobem naplňuje jeho touha po stálém trvání. Tak to říká Filosof⁽¹⁾ v druhé knize svého díla *O duši*: „U živých bytostí, pokud jsou dokonalé a nic nepostrádají a nemají-li spontánní plození, je zcela přirozeným konáním, že vytvářejí někoho jiného sobě podobného, aby tak skrze něho vždy měly, nakolik je to pro ně možné, účast na bož-

ském a nesmrtelném bytí. Všichni po něčem takovém touží a, cokoliv dělají, dělají kvůli tomu.“ Dále proto, že rodiče dostávají od svých dětí to, co je pro ně užitečné, a také proto, že se jim pro ctnosti a dobra jejich dětí dostává slávy, jako by to bylo jejich vlastní ctnosti a dobra.

Když pak svatý Josef na základě nejjistější víry věděl, že Kristus je nejvyšším a pravým Bohem, byl naplněn nevýslovnou radostí: vždyť měl nejenom účast na božském a nesmrtelném bytí,⁽²⁾ nýbrž ten sám, jemuž toto božské a nesmrtelné bytí náleží,⁽³⁾ ustanovil, aby byl pokládán za jeho syna. Josef pak s nejrůznější srdcem a s velikou a vynikající rozvážností doufal, že od něho obdrží nesmrtelnost. Mnozí považovali za takřka nejvyšší dobro, byli-li přirozeností obdarováni nejvyšším vznešeným potomstvem. Jakou tedy radost, jak věříme, prožíval Josef, když viděl, že žije a střeží sám princip veškeré vznešenosti a každého dobra? Josef se díky andělským osvícením, rozhovorům s nejsvětější Pannou a přítomnosti Božího Slova, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět,⁽⁴⁾ naučil najednou mnohé pravdy Pisma svatého, které poznával ztělesněné v Kristu Bohu. Proto, když svou mysl i hlasem opakovaně četl Písmo svaté, zakoušel kvůli Kristovu různému věku odlišné útechy.⁽⁵⁾

Začneme od raného dětství Spasitele. V tomto věku Josef často kontemploval

Ježíška, jak spí. Hle, ten, o němž je psáno: „Nebude dřímát a spát“,⁽⁶⁾ začal spát a spí. Věc obdivuhodná! Zde je snoubenec dražší než lidští synové, o němž se v Písni písní píše: „Spím, ale mé srdce bdí.“⁽⁷⁾ Spí totiž v tobě, ó Ježíši, přijaté lidství, ale srdce tvého božství stále bdí. Když pak Josef slyšel onen božský hlas plačícího dítěte, byl naplněn bázní a říkal: „Hle, náš Bůh, který se nám stal podobným, pláče a v oblacích hřmí.“ Ó, kolikrát co nejslaději líbal děťátko a říkal: „Ó, šťastné polibky, po kterých svatí otcové lidského pokolení po mnohá a tolikrát staletí toužili! Zde je totiž ten, po jehož polibkách se vyjadřuje touha na počátku Písni písní: »Libej

mě polibkem svých úst.«⁽⁸⁾ Josef častokrát uvažoval o božském dítěti a z radosti, kterou přetékal, říkal: „Líce tvá jsou okrášlena ozdobami, tvé hrdlo jako v náhrdelníku... Jak jsi krásný, můj miláčku, jak půvabný!“⁽⁹⁾ „Můj milý je krev a mléko, vyniká nad všechny ostatní. Jeho hlava je zlato, ryzí zlato... Jeho oči jsou jak holoubci na břehu bystřin, jeho zuby se koupají v mléce, do dásní jsou zasazeny. Jeho lice jsou jak záhony balzámu, na nichž pučí vonné byliny. Jeho rty jsou lilie, z nichž prýští myrha sama. Jeho ruce jsou kulaté pruty ze zlata, ozdobené drahokamy. Jeho tělo je jak slonovina, safíry vykládaná.“⁽¹⁰⁾

Když se tedy Josef svou myslí zaobíral tím, co se píše v Písni písní a co je plné velkých tajemství, aplikoval to podle mystického smyslu na Ježíše Krista. Jednou tato významná slova opakoval, jindy se soustřeďoval na jejich smysl, radoval se z něho, jásal a byl jakoby unášen nad lidské síly do božské přirozenosti.

Když Ježíšek začal svými ústy pronášet slova, Josef říkal: „Hlas mého miláčka, jak je sladký a půvabný!“⁽¹¹⁾ Tento hlas je hlas onoho, o němž je psáno: »Jednoukrát mluví Bůh a již to neopakuje.« A hle, on opakuje desetkrát a víckrát. Je to hlas toho, kdo mluvil v prorocích. Avšak tento hlas, který slyším svými ušima, je lidský; božské mluvení, od věčnosti neustálé, jediné a nedělitelné, neslyším: to slyší Otec,

jenž je na nebesích, Duch Svatý a andělský sbor blažených duchů.“

Pokud bychom chtěli sledovat, jak byl celý Kristův život v průběhu jednotlivých let velmi pozorně vnímán Josefem – během jeho dětství, chlapectví, dospívání a mládí – , bylo by nutné věnovat tomu celou knihu, a ne pouze jednu kapitolu. Kdo, ptám se, by nevěřil tomu, že Josef uvnitř hořel, když byl ve styku s Ježíšem, který tento oheň ctí, neboť oheň přišel vrhnout na zem a přál si, aby vzplanul⁽¹²⁾?

Myslím si, že mohu pomlčet o Josefových hovorech s nejsvětější Pannou, neboť ten, kdo je na základě téhož ohně Ducha Svatého věrný v kontemplaci, bude je moci nazírat sám. Mezi Josefem a nejsvětější Pannou panovalo podle svědectví svatého Jeronýma kvetoucí společenství a zcela neposkrvněný cit lásky. Mít nejsvětější Pannu andělské svatosti, vidět jí, s ní přebývat, s ní pracovat, spolu s ní žít, a to spolu s Božím Synem, je oltářem nebeské radosti a jáсотu.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

(1) Tedy Aristoteles. [pozn. překl.]

(2) Jako mají jistým způsobem rodiče a všechny živé bytosti, když vidí, že se jim dostává trvalého bytí skrze jejich potomky. [pozn. překl.]

(3) Tedy Bůh sám, jemuž náleží božské a nesmrtelné bytí, ba dokonce je tímto božským a nesmrtelným bytím. [pozn. překl.]

(4) Srov. Jan 1,9. [pozn. překl.]

(5) Jak bude patrné i z toho, co následuje, autor tím chce říci, že sv. Josef viděl, jak se různé výroky Starého zákona, které opakovaně četl, naplňují v různých životních obdobích Ježíše Krista, který byl pokládán za jeho syna. To ho nemohlo nenaplňovat velkými a rozličnými radostmi. [pozn. překl.]

(6) Ž 121,4.

(7) Pis 5,2.

(8) Pis 1,2.

(9) Pis 1,10.16.

(10) Pis 5,10–14.

(11) Srov. Pis 2,8; 5,16. [pozn. překl.]

(12) Srov. Lk 12,49. [pozn. překl.]

Modlitba Otče náš (3)

Bud' vůle tvá

V první knize Písma svatého, v knize Genesis, čteme o člověku, kterého Bůh vyvolil, aby se stal otcem velkého národa, z něhož se měl narodit Spasitel světa. Když ho povolal do nové země, kterou dal do vlastnictví jemu a jeho potomkům, změnil mu i jméno: „A už tě nebudou nazývat Abram, ale tvé jméno bude Abrahám, neboť tě činím otcem četných národů.“ (Gn 17,5) Abrahám uvěřil Bohu, že bude otcem, i přesto, že jeho manželka Sára byla neplodná a oba byli velmi staří. Bůh je věrný svým slibům. Abrahámovi jeho manželka Sára porodila syna, kterému dali jméno Izák. Abrahámovi bylo sto let, když se Izák narodil. Těšil se z něho, neboť byl jeho jedinou nadějí, že se splní všechno to, co Bůh slíbil ohledně potomstva.

Když Izák vyrostl, Bůh řekl Abrahámovi: „Vezmi svého syna Izáka, svého jediného, jež máš rád, a odejdi do země Morija a tam ho na hoře, kterou ti označím, přineseš v oběť jako celopal.“ (Gn 22,2) Pro starého Abraháma to byl náročný požadavek. Ale chtěl to Bůh, proto nenamítal. V noci vstal, připravil se a vydal se na místo, které mu Bůh označil. Třetího dne přišli pod horu, kde nechal svoje sluhy a sám s Izákem smutně kráčel na horu. Na vrcholu postavili oltář a položili na něj dřevo. Potom Abrahám svázal Izáka, položil

ho na dřevo, vzal nůž a zvedl svoji ruku, aby nůž vrazil do srdce svého milovaného syna. Ale tu už Bůh zakročil. Poslal svého anděla, který zadržel Abrahámovi ruku a řekl mu, že Bůh ho jen zkoušel. Byla to těžká zkouška, ale Abrahám v ní obstál, protože byl ochoten splnit Boží vůli, ačkoliv to bylo velmi těžké.

Když se modlíme modlitbu Páně, vyslovujeme prosbu: „Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ Prosíme o to, abychom vždy dokázali plnit Boží vůli. Nezapomínejme prosit také o to, abychom jeho vůli uměli přijmout a plnit nejen tehdy, když je to lehké, ale i tehdy, když se nám zdá příliš těžká. Přijetí a splnění Boží vůle je zkušebním kamenem naší lásky, živé víry a synovské důvěry vůči Bohu. Kdo skutečně miluje, všechno přijímá, protože zapomíná na sebe a hledá to, co se líbí milovanému, co milovanému dělá radost. Tam, kde je láska k Bohu, tam nejsou problémy s přijetím a plněním Boží vůle. Kdo miluje Boha, ten se dokáže modlit s Ježíšem: „Otče můj, je-li možné, ať mě tento kalich mine! Ale ne, jak chci já, ale jak chceš ty.“ (Mt 26,39)

Přijetí a plnění Boží vůle je zkušebním kamenem naší víry a důvěry v Boha. Abrahám věřil, že Bůh má moc vzkřísit z mrtvých. Proto šel obětovat svého jediného syna Izáka. Byl totiž přesvědčen, že Bůh svůj příslib o jeho velkém potomstvu spl-

ní. Uvěřil v Boží lásku, kterou Bůh miloval nejen jeho, ale i jeho syna Izáka, proto Bůh nemohl chtít něco zlého ani pro něho, ani pro jeho syna. Nekonečně dobrý Bůh chce jen dobro, a to i tehdy, když nám to může připadat jako něco zlého. Když víře v Boha a v jeho lásku přidáme jeho všemohoucnost, tedy víru, že on může všechno, potom z tohoto přesvědčení vyplývá silná důvěra v Boha. Přece ten, který všechno může a miluje mě, nemůže zklamat moji důvěru. Je velkou urážkou, když Bohu nedůvěřujeme. Proto je největším hříchem nedůvěra. Spácháme-li nějaké hříchy, ale litujeme-li jich, prosíme o odpuštění a důvěřujeme, že nám je Bůh odpustí, jistě nám je odpustí. Ale Bůh nemůže odpustit tomu, kdo mu nedůvěruje. A čím je reptání a nepřijetí Boží vůle? Je to nedůvěra vůči Boží lásce a jeho všemohoucnosti. Proto Pán Ježíš do modlitby Otče náš vložil tuto prosbu: „Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“, abychom si uvědomovali, jak je důležité plnit Boží vůli, a abychom vždy prosili o sílu plnit ji. Přijetí a plnění Boží vůle je nejen projevem naší lásky, víry a důvěry, ale rovněž uznáním naší závislosti na Bohu. On je náš Otec, Pán a Stvořitel.

To, jak je pro nás potřebné plnit Boží vůli, říká sám Ježíš: „Mým pokrmem je konat vůli toho, který mě poslal.“ (Jan 4,34)

Tak jako potřebujeme jíst, abychom si zachovali tělesný život, tak je potřebné plnit Boží vůli, abychom dosáhli života věčného. Tuto pravdu Ježíš zdůraznil i těmito slovy: „Do nebeského království nevejde ten, kdo mi říká: »Pane, Pane,« ale ten, kdo koná vůli mého Otce, který je v nebesích.“ (Mt 7,21) Nestačí se jen modlit, ale je třeba plnit Boží vůli, která je vyjádřena v jeho přikázáních: „Zachovávejte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“ (Jan 15,10) I na jiném místě Ježíš zdůrazňuje, že naše láska k němu se projevuje zachováváním jeho přikázání a zachováváním jeho přikázání si rovněž získáváme Boží lásku: „Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje; a toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec i já ho budu milovat a zjeví se mu.“ (Jan 14,21) Říká nám to i v negativním smyslu: „Kdo mě nemiluje, má slova nezachovává; a slovo, které slyšíte, není ode mne, ale od Otce, který mě poslal.“ (Jan 14,24)

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti, Duch Svatý, podle nebeského Otce, mne učinil Matkou, Ježíšovou Matkou, a tím i vaší Matkou. Proto přicházím, abych vás vyslechl, abych k vám vztáhla svoje mateřské ruce, abych vám dala svoje srdce a abych vás pozvala, abyste zůstaly se mnou, protože z vrcholu kříže vás můj Syn světil mně. Žel, mnohé moje děti nepoznaly lásku mého Syna, mnozí ho nechťejí poznat. Ach, děti moje, jak špatně činí ti, kteří musí vidět nebo mít vysvětleno, aby uvěřili. Proto vy, děti moje, apoštolové moji, v tichosti svého srdce poslouchajte hlas mého Syna, aby vaše srdce bylo jeho domovem, aby nebylo temné a smutné, nýbrž ozářené světlem mého Syna. Vírou hledejte naději, protože víra je život duše. Znovu vás vybízím, modlete se. Modlete se, abyste víru žily v pokoře, duchovním míru a ozáření světlem. Děti moje, nesnažte se hned všechno pochopit, protože ani já jsem všechno nechápala, ale milovala jsem a věřila v Božská slova, která můj Syn říkal, On který byl první světlo a počátek vykoupění. Apoštolové moji lásky, vy, kteří se modlíte, obětujete se, milujete, nesuďte, vy jděte a šířte pravdu, slova mého Syna, evangelium, protože vy jste živé evangelium, vy jste paprsky světla mého Syna. Můj Syn a já budeme při vás, dodávat vám odvahu a zkoušet vás. Děti moje, stále žádejte požehnání od těch, a jenom těch, jejichž ruce požehnal můj Syn, od vašich pastýřů. Děkuji vám.“

Soldo, 2. října 2016

Cestovní lístek do nebe

Plnění Boží vůle, která je vyjádřena v příkázáních, nás sjednocuje s Bohem tak, že se stáváme jeho příbytkem, jak to vyplývá z Ježíšových slov: „Miluje-li mě někdo, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a uděláme si u něho příbytek.“ (Jan 14,23)

Plnění Boží vůle je někdy lehčí, jindy zase těžší. Ale vždy přináší do duše pokoj, který vyplývá z vědomí, že jsme splnili svoji povinnost vůči Bohu. Jistý profesor lékařství referuje o pětadvacetiletém muži, kterému odumíralo svalstvo. Byl přijat do nemocnice, kde byl odkázán na pomoc svého okolí. Jeho ruce i nohy byly bezvládné. Bez pomoci se nedokázal ani posadit. Lékaři, sestřičky i pacienti zpozorovali, že jeho příchod na pokoj zcela změnil atmosféru. Chování pacientů bylo tišší, ohleduplnější a klidnější. Z nového pacienta vyzařovala odevzdanost do Boží vůle. Pokoj na jeho tváři a dobrota jeho srdce působily na všechny přítomné. Každý věděl, že jeho nemoc je nevyléčitelná, že proces odumírání svalstva se nezastaví. Trpěl, ale velmi hrdinsky a s odevzdáním se do Boží vůle. Nenaříkal a se vším byl spokojen. Jeho trpělivost získala sympatie všech a podmaňovala si je. Jednou při večerní vizitě se ho lékař zeptal: „Jak je možné, že tak hrdinsky snášíte své bolesti?“ – „Pane doktore, co by mi pomohlo, kdybych brečel, naříkal, křičel? Odumírání mého svalstva vaše léky nezastaví. Když mi to dal Bůh, tak jsem spokojený i já. Den ode dne mi je lépe, protože se krátí doba mého utrpení a blíží se den mého vítězství, den mé odměny.“ I na tomto člověku se uplatnila pravda: Kříž nesený s láskou ztrácí na své tíži. A vědomí, že je to vůle Otce, který vždy chce pouze naše dobro, je naší silou v utrpení.

Proto v modlitbě Otče náš nejen vyslovujeme prosbu: „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi,“ ale prosíme, abychom Boží vůli vždy dokázali přijmout, uměli se s ní ztotožnit a osvojit si ji.

Panno Maria, která jsi nám po svém Synu nejkrásnějším příkladem plnění Boží vůle, buď naší Pomocnicí zejména tehdy, když nám Boží vůle připadá velmi těžká.

(Pokračování)

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky
(Pravidelná příloha časopisu
Misionár) 7/2006 přeložil -dd-

V roce 1952 v severní Itálii v blízkosti města Lecco přišel na svět Claudio Canali. Hluboce věřící rodiče brzy objevili u svého syna hudební talent a umožnili mu učit se na vícero hudebních nástrojů. S nadšením začal hrát na křídlovku v jedné mládežnické kapele. Později se stal vášnivým kytaristou, hrál na basovou kytaru a na bicí. Během studia objevili jeho krásný hlas a přijali ho do pop-rockové kapely. Stala se pro něho úplně vším! Začal chodit za školu, protože kapela cestovala po celé Itálii a v některých měsících odehrála i dvacet koncertů. Proto mu nezůstávalo na studium mnoho času. A ani sil. Rodiče se doma marně snažili dostat Claudia na správnou cestu. Sám o tom vypráví: „Žili jsme ve velmi skromných poměrech. Můj otec musel živit pět dětí. To znamenalo: »Buď se budeš učit, anebo půjdeš pracovat. Lenošit se nebude!« Takže se hudba stala mojí »prací.«“

V osmnácti letech založil spolu se svými kamarády rockovou kapelu s názvem *Biglietto per l'Inferno* (Cestovní lístek do pekla). Nepovažovali se za satanisty, což by se z názvu hudební skupiny dalo usuzovat, ale život na zemi se jim jevil jako peklo, plný nespravedlností a utrpení, terorismu, drog a všude viděli samé omezování! O tom všem chtěli zpívat. Zpívali tedy o tom, jak je člověk – z jejich pohledu – v životě „zatracený“. V textech jejich písní byla i protináboženská témata. K mno-

hým písním napsal texty právě Claudio a byl autorem i velmi známé písně *Zpověď*, v níž přichází jistý ustrašený hříšník k bratru Izaiášovi a prosí ho o rozhrěšení, protože okradl boháče a spáchal vraždu s dobrým úmyslem. Avšak zpovědník, jehož na jevišti znázorňoval sám Claudio oblečený v mnišské kutně, jen zakrouží

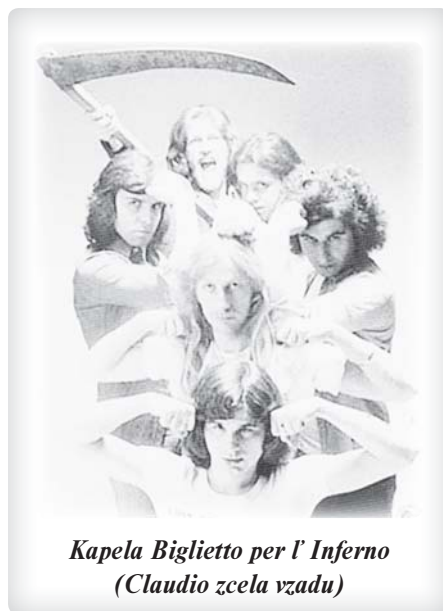

Claudio jako Ďáblův hlas

hlavou a suše odpovídá: „Co zde povídáš, bratře můj? Zabil jsi někoho? Vzpomeň si, v pátém přikázání je to zakázáno. Nemohu tě zachránit před věčným ohněm. Tady existuje jen jedna věc: cestovní lístek do pekla.“

Rok 1973 se stal rokem, kdy kapela prorazila do světa. O rok později vydala svoji první desku s názvem *Cestovní lístek do pekla*. Měla obrovský úspěch. Claudio zpíval písně, jejichž texty se rouhaly Bohu, s velkou vášní, a proto dostal přezdívku *Ďáblův hlas*.

Začátkem sedmdesátých let prožila rocková skupina neuvěřitelnou sezónu s nečekaným, obrovským úspěchem, velkou šancí na vzestup, velkolepými koncerty s nadšeným aplausem. A vždy více než 10 000 posluchačů na každém vystoupení. Vystupovali s nejznámějšími kapelami té doby. Claudio Canali byl vždy extravagantně oblečený a na jevišti prezentoval celkový obraz kapely. Ale jen co se vrátil po koncertu do svého pokoje, přemohla ho deprimující samota. Jak později řekl: „Ani vztahy se ženami nedokázaly vyplnit prázdnotu, kterou jsem v sobě měl. Hledali jsme svobodu tím, že jsme chtěli odstranit hranice sexuálního tabu. Prostřednictvím alkoholu jsme se nechali unést do jiného světa. Ale jen co jsem byl sám, cítil jsem se špatně.“ ▶

Kapela *Biglietto per l'Inferno*
(Claudio zcela vzadu)

Claudio měl 25 let, když si myslel, že konečně našel pravého přítele, kterému může důvěřovat. Spolu se vydali na cestu do Indie, což bylo v těch letech velmi moderní. „Zúčastnili jsme se mnoha festivalů a stalo se, že na jednom mi do jídla zamíchali drogy. Ale namísto toho, abych se nechal unášet blaženými pocity, bylo mi nevolno a cítil jsem se velmi, velmi zle. Můj přítel se polekal a zmizel. Nechal mě samotného. Kromě toho mě ještě okradli. Byl jsem donucen prodat dokonce i vlastní kytaru. Zůstal jsem tam tři měsíce, dokud jsem se přes italské velvyslanectví nedostal domů.“

Doma ho přemohly silné pocity viny a deprese. Chtěl se od nich osvobodit, proto prosil o odpuštění svoji rodinu, přátele i známé. Všichni si však mysleli, že se zbláznil. Pouze jeho matka intuitivně cítila, že v něm nastala změna. Vždyť se přece tak moc modlila za svého „ztraceného syna“! Členové kapely vyvíjeli na Claudia nátlak, aby s nimi hrál dále. On však už s nimi nechťel mít nic společného. „Jednoho únorového večera roku 1976 jsem sestoupil z jeviště a řekl ostatním, že se už na něj nikdy nevrátím. Nezvídádal jsem tento svět, koncerty a lidi, kteří jako přízraky vrávorali mezi dýmem a alkoholem. Hledal jsem odpovědi.“

Několik let se pak vrhal do všech možných činností. Nejprve otevřel obchod s koženými produkty, žel, neúspěšně. Nakonec skončil v sektě Hare Krišna, která byla v té době velmi módní. Oholil si vlasy, oblékl oranžový hábit a vrátil se jako „nový člověk“. Více než rok žil spolu se členy této sekty v Toskánsku a byl veden jistým indickým guru.

Prostřednictvím „duchovního“ života v sektě si tak moc uvědomoval celou tíhu své viny, že ji už více nedokázal nést. Tehdy si vzpomněl na své křesťanské kořeny a jednoho dne vstoupil do katolického kostela, aby se vyzpovídal. „Když jsem dostal rozhřešení, zmizela z mé duše veškerá temnota a najednou jsem byl vyléčen z deprese, která mě trápila už od mého pobytu v Indii,“ vyznává Claudio s hlubokou vděčností. Čas od času se začal ve svém oranžovém outfitu zúčastňovat mše svaté. Zamiloval si výstup k mariánské svatyni ve Valmadreře, kde se mohl pomodlit před milostným obrazem. Kostelnice si ho vždy nedůvěřivě poměřovala

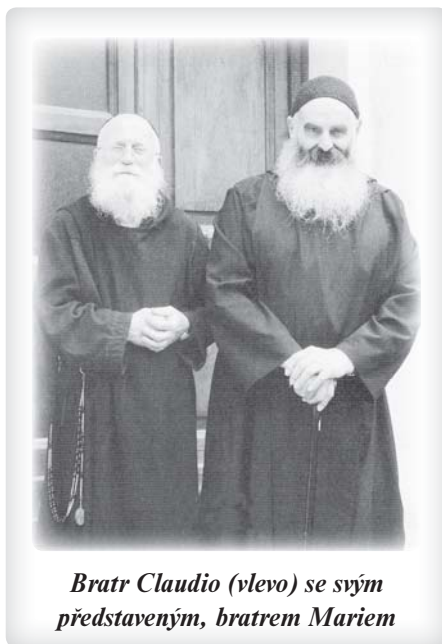

*Claudio v klášteře eremitů
v Minuccianu*

a nakonec mu dala adresu jistého mnicha, přičemž poznamenala: „Také on pochází ze stejného kraje jako ty. Běž se na něho jednou podívat!“

*Bratr Claudio Canali je pro mnohé
dnes živým důkazem Boží existence. „Když jsi tady, musí Bůh existovat,“ pomysleli si již mnozí pochybující návštěvníci poustevny Panny Marie Pomocnice.*

Claudio poslechl její radu, odcestoval do Minucciana v Toskánsku a vyhledal mnicha Maria Rusconiho. Tento poustevník byl nejprve skeptický a nerozhodný, když uviděl v oranžovém hábitu oblečeného mnicha, který ho dokonce prosil o možnost vyzpovídat se. Když se však do-

*Bratr Claudio (vlevo) se svým
představeným, bratrem Mariem*

zvěděl, že se za bratrem sekty Hare Krišna skrývá Ital z jeho rodného města, zvitěl u něho duch pohostinnosti. „Cítil jsem se tu zvláštním způsobem jako doma a za několik hodin jsem poprosil, abych zde mohl zůstat,“ vyprávěl Claudio v rozhovoru pro italskou televizi. Bratr Mario, dodnes představený komunity eremitů, je zkušeným mnichem.

Žádal od Claudia, aby opustil sektu a vrátil se domů. Měl si najít práci, a když bude mít po dvou letech ještě stále přání vrátit se, srdečně ho přivítají. A Claudio, člen sekty Hare Krišna, udělal skutečně to, co se od něho žádalo. Jeho matka, která se léta za něho modlila, ho objala, plačíc štěstím. Denně začal navštěvovat mši svatou, modlil se růženec a přijímal pravidelně svátost smíření. Takovým způsobem ho Pán posílil v jeho povolání. Velmi potřeboval tuto posilu, protože teď musel čelit silnému pronásledování ze strany členů sekty, do které předtím patřil.

Provázen modlitbou mnohých se po dvou letech vrátil do Minucciana. „Byl jsem přešťastný, když jsem sem přišel, i když začátek byl pro mne velmi těžký. Moje minulost mě tížila jako mlýnský kámen. Byl to těžký boj, než jsem poznal, jak ničemný byl můj dosavadní život. Ale časem jsem pochopil, že Bůh mi všechno odpouští a také na všechno zapomíná.“ V bratru Mariovi našel mnicha a otce hluboce sjednoceného s Bohem, jemuž se mohl svěřit a dostat od něho radu i pomoc v duchovním boji.

Devět let se ve skrytosti připravoval na slavné sliby, které mohl složit v roce 1999 v přítomnosti biskupa Mons. Tommasiho z Luccy. Když se ho dnes zeptají, zda někdy litoval svého rozhodnutí, z úsměvu je patrné, že ne, ačkoliv jeho současný život není vždy snadný. Časem se rozneslo, že bývalý rockový zpěvák nyní zpívá gregoriánské chorály pro Boha a na příčinou flétnu hraje pro Pannu Marii. Mladí lidé k němu chodí často jen ze zvědavosti anebo pro hudební radu. „Pro mne je to Pán, který je posílá.“ Touha po Bohu, která je skrytá v každém srdci, vychází na tomto místě na povrch. Dnes může bratr Claudio lidem ukazovat, jak si mohou zabezpečit „cestovní lístek do nebe“. Mnozí z nich už našli cestu k Bohu a při setkání s eremity byli osvobozeni od falešných idejí a ideálů.

Z Vítězstvo Srdca 111/2016 přeložil -dd-

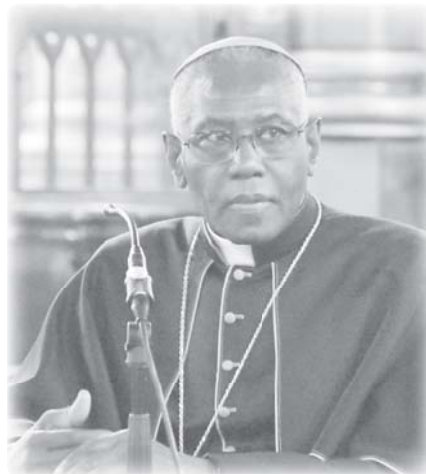
Kardinál Sarah: Reforma reformy přijde

Reforma liturgické reformy nastane, i kdyby se při tom mělo skřípat zubama, protože na ní záleží budoucnost církve – říká kardinál Robert Sarah, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Podle jeho přesvědčení je dnes liturgie nemocná, neuvádí člověka do Božího tajemství, byla připravena o posvátný charakter. Ochuzován je tím především lid Boží, obyčejní lidé, kterým se bere možnost vstupovat do společenství s Bohem. Je naléhavě potřebné vrátit liturgii její krásu a posvátnost, objevit její božský původ – zdůrazňuje prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti.

Kardinál Sarah rozvádí obsírně tyto úvahy v knižním rozhovoru, který v těchto dnech vyšel ve Francii a v příštích měsících bude přeložen do dalších jazyků. Kniha nese titul „La Force du silence“ – tedy „Síla ticha“. Právě na tento aspekt liturgie se africký kardinál zaměřuje nejvíce, vycházející z trefné diagnózy kardinála Danneelse, který už před mnoha lety konstatoval, že západní liturgie se stala „příliš upovídánou“. Kardinál Sarah proto poukazuje na význam tiché adorace v liturgii v rámci eucharistické modlitby. Nezůstává však pouze při tom.

Jeho reflexe nad krizí liturgie západní církve má široký historický rámec. Připomíná zhoubnou desakralizaci křesťanství, kterou před několika desetiletími provedli vlivní teologové a další muži církve. Domnívali se totiž, že kvůli vtělení Božího Syna kategorie posvátna ztratila důvod k existenci. V důsledku toho „byla shozena také zbožnost, včetně slova samotného. Odstranili ji liturgici, kteří ji nazvali bigotností. Lid mezitím musel snášet jejich liturgické experimenty, zatímco různé spontánní formy zbožnosti a adorace byly odstraněny,“ vzpomíná kardinál Sarah. Dopad těchto změn je velice závažný. „Cit pro tajemství totiž vymizel následkem změn, neustálých úprav zaváděných libovolným a individuálním způsobem, které nás měly okouzlit světskou men-

talitou, poznamenanou hříchem, zesvětštěním, relativizací a odmítnutím Boha,“ říká prefekt Kongregace pro liturgii a svátosti.

Ve svých názorech, poukazujících na nutnost liturgické obnovy, guinejský kardinál nepolemizuje s učením koncilu. Právě naopak: „Přišel čas,“ říká, „abychom se učili od koncilu, místo toho, abychom si jím sloužili k hájení kreativity podle vlastního gusta.“ Podle jeho mínění se mnoho postojů v současné liturgii zpronevřuje hlubokým záměrům koncilu.

Reforma liturgické reformy nastane... protože na ní záleží budoucnost církve...

* * *

Je naléhavě potřebné vrátit liturgii její krásu a posvátnost, objevit její božský původ...

* * *

Prostí lidé se stali obětí arogance těch, kdo se považují za „osvícené“, a byli ochuzeni o přístup k tajemství Boha...

Ve své knížce se kardinál Sarah opakovaně odvolává k záměrům posledních papežů: Pavla VI., Jana Pavla II., Bene-

dikta XVI. a rovněž Františka, protože právě on mu svěřil úkol pokračovat v reformním díle započatém papežem Benediktem. Kardinál Sarah se odvolává na Františkovu autoritu zejména v pasážích, kde popisuje situaci prostých lidí, kteří se stali obětí arogance těch, kdo se považují za „osvícené“, a byli ochuzeni o přístup k tajemství Boha. Připomíná také opakovaná napomenutí současného papeže, který doporučuje kněžím, aby nevystupovali „jako herci“. „Často mám pocit, že katolický kult se změnil z adorace Boha na jakási vystoupení kněze a věřících,“ říká kardinál Sarah.

V právě vydané knize nepředstavuje hotový program reformy. Poukazuje prozatím na některé prvky, které považuje za nejdůležitější. Jedním z nich je návrat ticha do liturgie, která je „zvukovým závojem“ vyjevujícím tajemství. Nelze jej kodifikovat, neboť jde o duchovní postoj. Prefekt Kongregace pro liturgii a svátosti však mluví o zákazu dodatečných promluv a komentářů během eucharistie. Zvažuje možnost navrátit do jisté míry ticho do eucharistické modlitby. Pranířuje kněze a biskupy, kteří nezachovávají mlčení a vážnost v sakristii a během procesí. Připomíná, že soustředění přeje odpovídající výběr liturgických zpěvů a zejména využívání gregoriánského chorálu, který vyrůstá z monastického ztišení a vede ke ztišení. Jako prefekt kongregace potvrzuje, že misál dovoluje sloužit liturgii ad Orientem, protože jde o apoštolskou tradici. Doporučuje dokonce, aby se v každé farnosti pravidelně sloužilo podle této orientace, a připomíná, že tam, kde to není z praktických důvodů možné, má na oltáři stát dobře viditelný kříž, který bude orientačním bodem pro všechny. Dodává rovněž, že kněží, kteří slouží eucharistii obráceni stejným směrem jako věřící, se chovají jinak. „Jsou v menším pokušení vystupovat jako v divadelním představení, jako herci,“ zdůrazňuje kardinál Sarah.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
7. 10. 2016

Pondělí 24. 10. 2016

6:05 Jezuité o: Ignác z Loyoly 6:25 Stopy ve sněhu 7:25 Buon giorno s Františkem 8:30 V pohorách po horách (2. díl): Smrk 8:40 Pojdte s námi...: Topit 9:45 ARTBITR – Kulturní magazín (25. díl): S Robertem Fulghumem 10:00 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Poselství encykliky Laudato si' 11:15 Město strachu – Pákistán 11:45 Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě 11:50 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Mosambik – Cipriano 13:25 Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti 13:50 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – Proč lidé ničí obrazy? 15:00 Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 15:35 V souvislostech (156. díl) 16:00 Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry 16:50 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 17:00 Juliana z Norwiche 18:00 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích 18:25 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 18:30 Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše 18:40 Můj Bůh a Walter: Kristus 19:00 Vatican magazine (880. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 20:00 Bez tebe to nejde [L] 21:05 Festival dobrých zpráv 2016: Soutěžní snímky festivalu – 1. část [P] 0:30 Kulatý stůl: Smíření mezi vyznáními 2:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 25. 10. 2016

6:05 Můj Bůh a Walter: Kristus 6:25 Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce 7:30 V souvislostech (156. díl) 7:50 Vladyka 8:10 Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista 9:00 Pastýř na člunu 9:25 Muzikanti, hrajte 10:00 Vatican magazine (880. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Poselství encykliky Laudato si' 11:45 Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše 11:50 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum: Záznam homilie P. Jiřího Veselého [P] 12:15 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 12:40 Mosambik – Cipriano 13:10 V pohorách po horách (2. díl): Smrk 13:25 Kulatý stůl: Smíření mezi vyznáními 14:55 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 15:15 Pod lampou 17:20 Terra Santa News: 19.10. 2016 17:40 Vzdělanost – Otec Miroslav 18:00 Noeland (58. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíšova moc 18:35 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 18:40 Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad 19:15 Řeckokatolický magazín [P] 19:30 Zpravodajské Noeviny: 25. 10. 2016 [P] 20:00 Papež Benedikt XVI. 21:00 Festival dobrých zpráv 2016: Soutěžní snímky festivalu – 2. část [P] 0:25 Post Scriptum: Záznam homilie P. Jiřího Veselého 0:35 Cvrlikání (47. díl): Marien 1:40 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 26. 10. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 25. 10. 2016 6:25 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – Proč lidé ničí obrazy? 7:35 Vatican magazine (880. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:10 Dům ze skla? (11. díl): Miloš Doležal 9:10 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 9:40 Prímý přenos generální audience papeže [L] 11:00 Studentský Velehrad 2016 11:35 Manželská setkání 11:45 Bible pro nejmenší: Ježíšova moc 11:50 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích 13:10 Zpravodajské Noeviny: 25. 10. 2016 13:35 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2015, 2. díl 14:15 Soňa 14:35 Jezuité o: Ignác z Loyoly 14:55 Po volání: S jezuitů z Brna 16:00 ARTBITR – Kulturní magazín (25. díl): S Robertem Fulghumem 16:10 Dopisy z rovníku 16:55 Návrat 17:05 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 17:20 Cvrlikání (47. díl): Marien 18:30 Bible pro nejmenší: Filip 18:35 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 18:40 Mezi pražci (51. díl): Říjen 2016 19:30 Terra

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Santa News: 26.10. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (69. díl): Ladislav Havel – rektor Mendelovy univerzity 21:25 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Americké prezidentství [P] 22:45 Generální audience Svatého otce 23:20 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 23:30 Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti 0:00 U NÁS aneb Od cimbálu u lidové kultuře (125. díl): Strážnická ohlédnutí 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 27. 10. 2016

6:05 Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry 6:55 Léta letí k andělům (69. díl): Ladislav Havel – rektor Mendelovy univerzity 7:15 V pohorách po horách (2. díl): Smrk 7:25 Město strachu – Pákistán 8:00 Festival dobrých zpráv 2016: Soutěžní snímky festivalu – 1. část 11:20 Terra Santa News: 26.10. 2016 11:45 Bible pro nejmenší: Filip 11:50 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum: Záznam homilie P. Marcela Puváka [P] 12:15 Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce 13:20 Řeckokatolický magazín 13:40 Generální audience Svatého otce 14:15 Muzikanti, hrajte 14:45 Kulatý stůl: Smíření mezi vyznáními 16:20 Zpravodajské Noeviny: 25. 10. 2016 16:40 Nikaragua – Matka všech 17:10 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 17:25 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 17:55 Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad 18:30 Bible pro nejmenší: Petr ve vězení 18:35 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 18:40 Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista 19:30 Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2016 [P] 20:00 U VÁS aneb Festivalové kukátko (10. díl): Chodské slavnosti 2016 [P] 21:05 Putování po evropských klášteřích: Trapistický klášter v Diepenveen, Nizozemí 21:45 Post Scriptum: Záznam homilie P. Marcela Puváka 22:00 Pod lampou [P] 0:05 Vatican magazine (880. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:35 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích 0:55 Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2016 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 28. 10. 2016

6:05 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Americké prezidentství 7:20 ARTBITR – Kulturní magazín (25. díl): S Robertem Fulghumem 7:30 Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti 8:00 Festival dobrých zpráv 2016: Soutěžní snímky festivalu – 2. část 11:20 Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2016 11:45 Bible pro nejmenší: Petr ve vězení 11:50 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 13:00 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 13:30 Léta letí k andělům (69. díl): Ladislav Havel – rektor Mendelovy univerzity 13:50 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích 14:10 VideoJournal české vědy 14:30 Putování po evropských klášteřích: Trapistický klášter v Diepenveen, Nizozemí 16:00 Bez tebe to nejde 17:05 Papež Benedikt XVI. 18:00 Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2016 18:20 Setkání Salesiánů spolupracovníků na Svatém Kopečku 2016 18:30 Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec 18:35 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 18:45 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 19:00 Pozdní

sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 19:35 Vzdělanost – Otec Miroslav 20:00 Noemova pošta: Listopad [L] 21:40 V pohorách po horách (2. díl): Smrk 21:55 Mezi pražci (51. díl): Říjen 2016 22:40 Nikaragua – Matka všech 23:10 Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista 0:05 Missio magazín: Říjen 2016 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 29. 10. 2016

6:05 Nikaragua – Matka všech 6:35 Jezuité o: Ignác z Loyoly 7:00 Jak potkávat svět (45. díl): Se smíšeným pěveckým sborem BOHEMIA CHOR 8:20 Manželská setkání 8:30 Noeland (58. díl) 9:00 Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad 9:35 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 9:45 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích 10:05 Léta letí k andělům (69. díl): Ladislav Havel – rektor Mendelovy univerzity 10:25 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 10:40 Bez tebe to nejde 11:45 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:15 Post Scriptum: Záznam homilie P. Jacka Domaňského [P] 12:25 Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2016 12:45 Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti 13:05 Vatican magazine (880. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:40 U VÁS aneb Festivalové kukátko (10. díl): Chodské slavnosti 2016 14:40 Terra Santa News: 26.10. 2016 15:05 Papež Benedikt XVI. 16:00 Pod lampou 18:05 Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnicí 18:30 Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec 18:35 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 18:40 Muzikanti, hrajte 19:10 Vezmi a čti: Říjen 2016 19:30 V souvislostech (157. díl) [P] 20:00 Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevržené hrdlo na Gerlachu [P] 21:35 Město strachu – Pákistán 22:10 Post Scriptum: Záznam homilie P. Jacka Domaňského 22:20 Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 22:55 V pohorách po horách (3. díl): Bystrá 23:05 Řeckokatolický magazín 23:20 Mosambik – Cipriano 23:55 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – Proč lidé ničí obrazy? 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 30. 10. 2016

6:15 Vzdělanost – Otec Miroslav 6:30 Smírčí kříž 6:55 Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry 7:50 Papež Benedikt XVI. 8:45 U VÁS aneb Festivalové kukátko (10. díl): Chodské slavnosti 2016 10:00 Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] 11:15 Řeckokatolický magazín 11:30 Vezmi a čti: Říjen 2016 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (25. díl): S Robertem Fulghumem 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (157. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 13:25 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Americké prezidentství 14:45 Muzikanti, hrajte [P] 15:15 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 15:40 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 16:00 Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevržené hrdlo na Gerlachu 17:35 Léta letí k andělům (69. díl): Ladislav Havel – rektor Mendelovy univerzity 17:55 Sedmihlásky (59. díl): Marcovský kohouti 18:00 Noeland (60. díl) 18:30 Hermie a přátelé: Flo show, která způsobila rozruch 19:05 Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách 19:30 Magazín festivalu outdoorových filmů 2016 (1. díl): Zahájení [P] 20:00 Koncert z Olomouce – podzimní festival 2012: A. L. Webber – Requiem a F. Schubert – mše G-dur 21:10 V souvislostech (157. díl) 21:30 Polední modlitba Sv. otce Františka 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (25. díl): S Robertem Fulghumem 22:00 Bez tebe to nejde 23:05 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 23:30 Bělorusko – Květ mezi trny 0:05 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:45 Jezuitské redukce v Paraguai 2:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium - Lk 18,9-14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhle ten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.‘

Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: ‚Bože, buď milostiv mně hříšnému.‘

Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku PhDr. Niny Vrbovcové, CSc. s názvem **333 LET OD VÍTEZSTVÍ KŘESŤANSKÉ EVROPY NAD TURKY U VÍDNĚ**, která se bude konat v úterý 1. listopadu 2016 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

ŘK farnost Třebíč pořádá **POUŤ KE 100. JUBILEU DO FATIMY** - Daacuta, La Saletta, Lurdy, Santiago de Compostela, Montserrat. Termín: **8. - 20. 5. 2017**. Duchovní doprovod. Informace: paní Molnárová, tel. 737 401 462.

Malice svatokopecká, spolek pořádá na Svatém Kopečku u Olomouce v pátek 11. listopadu 2016 OSLAVY SV. MARTINA, které začnou v 17 hodin v prostoru svatokopeckých budek přjezdem sv. Martina na koni s družinou, pokračují světelným průvodem před baziliku a po scéně ze života sv. Martina bude pokračovat program pro děti i dospělé v ambitu baziliky.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „OŤEC PIO - MODLITBA JAKO SKUTEK DUCHOVNÍHO MILOSRDENSTVÍ“** k zakončení Svatého roku milosrdenství. Uskuteční se **ve dnech 19.-20. listopadu 2016**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu. Zakončení je v neděli po mši svaté v 10 hodin v katedrále. **Přihlášky do 14. listopadu 2016** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 23. 10. - 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 35,15b-17.20-22a (řec. 12-14.16-18)
Ž 34(33),2-3.17-18.19+23
Odp.: 7a (Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8.16-18
Ev.: Lk 18,9-14

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1-5
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
Odp.: srov. 2 (Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.)

2. čt.: Řim 10,9-10
Ev.: Mt 28,16-20

(nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/1)

Pondělí 24. 10. - nezávazná památka sv. Antonína Marie Klareta

1. čt.: Ef 4,32-5,8

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: srov. Ef 5,1 (Napodobujme Boha jako jeho milované děti.)

Ev.: Lk 13,10-17

Úterý 25. 10. - ferie

1. čt.: Ef 5,21-33

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.)

Ev.: Lk 13,18-21

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!)

2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17

Ev.: Mt 16,13-19

Středa 26. 10. - ferie

1. čt.: Ef 6,1-9

Ž 145(144),10-11.12-13ab.13cd-14

Odp.: 13c (Věrný je Hospodin ve všech svých sľibech.)

Ev.: Lk 13,22-30

Čtvrtek 27. 10. - ferie

1. čt.: Ef 6,10-20

Ž 144(143),1.2.9-10

Odp.: 1a (Veleben buď Hospodin, má Skála!)

Ev.: Lk 13,31-35

Pátek 28. 10. - svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19-22

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řim 10,18b (Všude na zemi pronikl jejich hlas.)

Ev.: Lk 6,12-19

Sobota 29. 10. - nezávazná sobotní památka Panny Marie (v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)

1. čt.: Flp 1,18b-26

Ž 42(41),2.3.5bcd

Odp.: 3a (Má duše žízni po živém Bohu.)

Ev.: Lk 14,1.7-11

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. - 29. ŘÍJNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 10.	PO 24. 10.	ÚT 25. 10.	ST 26. 10.	ČT 27. 10.	PÁ 28. 10.	SO 29. 10.									
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	1673	1892	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	1567	1771	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	1674	1893	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1674	1894	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	1675	1894	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1675	1894	1655	1886		
Závěrečná modlitba	723	816	1566	1770	954	1067	970	1084	986	1102	1568	1771	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	792	890	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1676	1895	1021	1141		
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1568	1771	1022	1141		
Nešpory:																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	991	1108	1677	1897	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1678	1897	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1678	1897	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1680	1900	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1681	1900	723	816
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1681	1900	1028	1147
Záv. modlitba	723	816	723	816	1566	1770	963	1077	980	1095	996	1113	1568	1771	724	817
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2017

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2017 BUDE 14 Kč

Milí čtenáři! Již čtvrtým rokem držíme stejnou cenu Světla, navzdory tomu, že se od té doby několikrát zvedlo poštovné a náklady na samotný tisk týdeníku. Již dva roky se tak Světlo dostává do velké ztráty, kterou nemůžeme dále dotovat z jiných aktivit MCM. Proto musíme zvýšit cenu Světla od roku 2017 na 14 Kč. Děkujeme za pochopení.

1. Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
4. Ti zájemci, **kteří ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2017 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
Maticе cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

2. Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2017.

Pokud chcete provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme, abyste je nahlásili nejpozději **do 6. prosince 2016 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.

3. Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále beze změn.

tel./fax: 585 220 626, e-mail: periodika@maticecm.cz

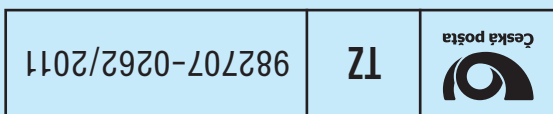
Složenkou vložíme do první zásilky. Pololetní předplatné 1 kusu týdně činí 364 Kč, roční 728 Kč včetně poštovného.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **10–19 kusů** – 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru **20–49 kusů** – 15% sleva z prodejní ceny
- při odběru **50–99 kusů** – 20% sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** – 25% sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 2017 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **slevu z prodejních cen našich titulů a vybraných knih z jiných nakladatelství**.

www.maticecm.cz

Maticе cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Maticе cyrilometodějské, spolku. Vydává Maticе cyrilometodějská, spolku, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Maticе cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se používáme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.